

En önemli olayın ölüm olduğu bir yer burası. Birinin ölümü, bir türün ölümü veya onun gibi ölümler. Bir kerede hayatı değiştiren daha büyük bir olay yok ve bu hayatın ne kadar ufak bir mesele olduğunu gösteriyor. Ölümle her şey değişebiliyorsa, hayat o kadar da düşünülmesi gereken bir konu değildir.

Birkaç gün önce Nişanyan'ın Türkiye'nin batılılaşmasıyla ilgili üç blog yazısını okudum. Türkiye'deki asıl meselenin, devletin yeterince batılılaşması değil, batılılaşamaması olduğunu söylüyordu.

Söylediklerine hak verdiğim yerler çok. Daha doğrusu benzeri düşünceler bende de var. Lakin şu son hükümet konusundaki bu karamsarlığın neden kaynaklandığını anlamıyorum. Daha doğrusu memleketin bir hükümet elinde *geri* gideceğine inanmak nereden kaynaklanıyor, bilmiyorum.

Türkiye İslamcılarının fikren yaslanacağı, besleneceği pek fikir yok. Bu benim gibiler için üzülecek bir noktayken, Nişanyan gibi batıyı medeniyetin eksenini görenler için sevinecek bir durum. Batıyı taklit etmekten, pek çok durumda onun değerlerini almaktan veya o değerleri kendimizinmiş gibi yeniden icad etmekten başka şansımız olmadığını *subliminal* mertebede de olsa Erdoğan da biliyor. Türkiye'nin derdi batı yakasıyla doğu yakasının o kadar kolay bir araya gelmemesi.

Osmanlı ve Cumhuriyet elitlerinin en büyük ortak noktası herhalde halka aynı gözle bakmalarıydı. Güdülecek bir sürü. 2010'da yıkıldığını söylediği düzen aslında bu düzen. Şimdiki de *aman Osmanlı, canım Osmanlı* edebiyatı yaptıkları halde, Osmanlı'nın sosyal sınıflaşmasını nihayet gömen insanlar. Bunun yerine kendi düzenlerini oturtmak, kendi elitlerini oluşturmak isteyecekleri aşikar ancak böyle bir imkanları var mı? Elitlik sadece *çok parayla* ilgili bir kavram değil, kültüre dayalı bir sınıflaşma.

Hükümetin iki *hikayesi* varsa, biri İslam, diğeri Popülizm. Populizmle elitlik olmayacağı aşikar. İslam'ın elitliğini besleyecek bir kültür var mı memlekette? Söyleyeyim: Hayır, yok. Osmanlı'da devlet ve halk, dilleri bile farklı iki sınıftı. *Halkın neye inanması ve nasıl yaşaması gerektiğine biz karar veririz* kafasıydı.

Şimdiki hükümetin, ne fikren, ne cismen halkın nasıl yaşaması gerektiğine yol gösterme imkanı yok. Bu gücü besleyecek damarları yok. Onun için İslamcılıkları başörtüsü ve Avrupa'daki içki düzenlemelerini hevesle taklitten öteye gitmez. Türkiye'nin batılılaşması da kozmetikti, doğululaşması da kozmetik.

Ancak dipte başka bir hikaye daha cereyan ediyor. Bir kültür inkılabı için, nihayetinde insanların kültüre zaman ayıracak kadar zamanları ve paraları olmalı. Ekonomik gelişmenin etkisini en çok hissedenlerin arasından çıkacak bu kültür. Belki onlar da Batılı olmayı seçecekler, belki dünyanın ihtiyacı Doğu olduğu için biz de Doğulu olacağız. Tam ve tekmil. Tam bir Batılı veya tam bir Doğulu. Tam bir Türkiyeli veya. Belki elli belki yüz yıl sonra.

O sebeple bu kararlar bağlayıp hükümetten yakınma (*getti getti yalnız ve güzel ülkem getti*) hali bana çok komik geliyor. Çocukluğumda Çetin Altan'ın bir yazısında Türkiye'nin gelişmesi için önce bir dik-

tatörlük gerektiğini veya gerekme de göstergelerin böyle söylediğini hatırlıyorum. Otuz sene önce. O *diktatörlük* düşündüğümüzden daha yumuşak seyrediyor ve muhtemelen vazifesini ifa ettiğinde zaten yerini daha iyi alternatiflere bırakacak. Halkı küçük görmeyen, ondan haberdar, Türklerin *ipso facto ayı* olduğuna inanmayan Batıcılara veyahut tarihinin hesabını verebilecek, akli başında ve alnı secdede, menakıbdan başka fikri bulunan, yeri sağlam basan ve güneşe yürüyen Doğululara.